

Derfra gives der een Undtagelse, nemlig med Hensyn til Heste. Efter Fundatsen for Veterinærskolen af 1777 ere de examinerede Dyr læger eneberettigede til at kuere Heste, medens andre Personer ere aldeles affkaarne fra at øve nogen Praxis, naar der er Spørgsmaal om, af hvilken Art eller Bestaafenhed Sygdommen er. Endelig findes der en Bestemmelse af 8de Mai 1775, hvorefter det kun er tilladt examinerede Dyr læger at kastrere. Det er de Bestemmelser, vi have i vor Lovgivning. Spørgsmaalet om Dyr lægers Eneret forekommer mig ikke at være enten meget vidtløftigt og vanskeligt at finde eller fortaaa, og jeg kan derfor ikke se, at der i den Henseende skulde være nogen Grund til at fremkomme med Forslag til en Lov paa dette Omraade; et andet Spørgsmaal er det jo, om man anser disse Bestemmelser for at være tidsvarende, og derom kan der jo nok være forskellige Meninger. Jeg skal da tillade mig den Bemærkning, at jeg ikke tror, at det vil være heldigt, om man nu vilde søge Afdgangen for andre Personer til at udøve Praxis udover, hvad der nu eksisterer. Jeg tror, vi have en overordentlig stor Mængde examinerede Dyr læger spredt over hele Landet, som have vanskeligt nok ved at finde Erhverv, og dersom man vilde give andre Personer friere Afgang til at gaa dem i Næringsen, vilde Følgen deraf overmaade let være, at de ville spinde bort forskellige Steder. Men jeg ser for mit Bedkommende i deres Tilstedeværelse — saa synes mig — et betydningsfuldt Værn mod Udbredelse af smitsomme Sygdomme. Jeg har større Tillid til examinerede Dyr læger end til andre ikke examinerede Dyr læger, naar Spørgsmaalet er om at hemme smitsomme Sygdommes Udbredelse, og det er af meget stor Betydning for hele Landet, at der bliver truffet de fornødne Foranstaltninger til at hindre Udbredelse af smitsomme Sygdomme, saa at jeg lægger ikke Lidens Vægt paa dette Forhold. Jeg tror, at Følgen af at begrænse examinerede Dyr læger i deres Eneret meget let vilde være den, at de ikke kunde bestaa omkring i Landet, og det vil efter min Mening ikke være heldigt lige over for dette Spørgsmaal. Derfor nærer jeg ikke nogen Tvivl om, at en Forandring af vor Lovgivning med Hensyn til at udvide Retten til at praktisere til andre, ikke examinerede Personer ikke vil være heldig. Men som sagt, det er et Spørgsmaal, hvorom der kan være forskellige Meninger, og som jeg ikke skal udtale mig yderligere bestemt om.

Justitsministeren (Melleman): Jeg skal tillade mig et Par Bemærkninger med Hensyn til de to Andragender som ere henviste til mig. Først vil jeg da omtale det under Nr. 4 nævnte Andragende fra Beboere af Nørrebro om Foranstaltninger mod den ved en Centrifugalblæsningsskive foraaragede Støv. Med Hensyn til det Spørgsmaal, om der for Liden, saaledes som

vor Lovgivning nu er, kan gjøres Noget mod denne Ulempe for Beboerne, vil jeg gjøre den Bemærkning, at jeg anser det for ganske afgjort, at der ikke fra det Offentliges Side kan skrives ind i saa Henseende, idet de bestaaende Politilove, Bygningslove osv., som der kunde være Tale om at anvende, ikke her ere anvendelige paa det foreliggende Tilfælde. Jeg anser det derfor for aldeles afgjort, at Politiet eller det Offentlige ikke kan skride ind og forbyde denne Mand at bruge den omtalte Maskine eller paalægge ham at gjøre en Forandring ved den, hvorefter den bliver mindre støiende. Derimod vil jeg ikke med samme Bestemthed udtale mig om, hvor vidt ikke Naboerne ved privat Søgmaal kunde faae ham til pligtet til enten at undlade Brugen eller i hvert Tilfælde foretage en saadan Forandring ved Maskinen, hvorved Ulemperne ved den blev mindre, det tør jeg ikke udtale en bestemt Mening om, thi det er et over den hele vide Verden meget omdebateret Spørgsmaal. I ældre Tider var man vistnok mest tilbøjelig til at besvare Spørgsmaalet benegtende, til i det Hele taget at fastholde den Opfattelse, at paa sin egen Grund kan en Mand gjøre, hvad han vil, naar han blot ikke kommer til at strække sig ind paa Nabogrunde med sine Foranstaltninger eller Anlæg, selv om det, han foretog sig, var nok saa generende for Naboerne. Det var vistnok den almindelige Anskuelse i ældre Tider og vistnok ogsaa den, som for nogle Aar tilbage vilde være bleven fulgt af Domstolene her i Landet. Men efterhaanden som Industrien har udviklet sig, og det Tilfælde oftere og oftere foreligger, at et Anlæg, som man har paa sin Grund, kan være i høi Grad generende for de Omboende, saa generende, at det end ogsaa ikke sjelden kan depreiere deres Eiendomme, er ganske vist alle Begene i Verden dette Spørgsmaal gjenoptaget, og der har reist sig Strømninger mod den ældre Opfattelse, hvorefter man har været tilbøjelig til at mene, at Ingen kunde være forpligtet til at finde sig i Ulemper fra Naboers Side, som overstige, hvad der maa betragtes som den ordinære, den sædvanlige Benyttelse af Nabo-eiendomme. Jeg skal, for at nævne et nærliggende Exempel, blot anføre for de Herrer, at denne Anskuelse synes at være bleven anerkendt af den norske Høiesteret i den seneste Tid, og den norske Lovgivning er i Følge sit Fundament og sin Udvikling paa dette Gebet ellers den samme som her. Det er, som sagt, der antaget, at man kunde modsætte sig, at Naboer benytter sin Grund paa en saadan Maade, at der derved paadrages En en Ulempe, som overstiger det, der sædvanlig kan siges at følge af Naboerforholdet, men jeg vil dog allerede her bemærke, at de Tilfælde, som der have foreligget, ikke vare Tilfælde, hvor der var Spørgsmaal om Larm, men var Tilfælde, hvor Spørgsmaalet var om Stank, Røg eller Sigt, men det maa